

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Oproščenje.

Gospodinja: „Mici, opazila sem, da te obiskujejo moški v kuhinji! Ali ne veš, da ne trpim nobenega tujega človeka pod svojo streho?!“

Kuharica: „Oprostite milostiva: saj to ni bil tujec! Poznava se že čez dva meseca!“

Vprašanje.

Zakaj je geslo avstrijskega Lloyda „Vorwärts“ (naprej)?

Zato, ker njegovi parniki tako počasi lazijo.

Odgovor.

Pismo piše mi neznahec
iz koroških milih gor,
da me srečnega zavida,
in mi hvali moj humor. —

Rojen sem pod srečno zvezdo,
da iz svojih bolečin
dobre delam vam dovtipe,
jaz nesreče — srečen sin.

F. Plemič.

Pri naboru.

Zdravnik: „Torej vi pravite, da ste kratkovidni?“

Žane: „Da, gospod zdravnik!“

Zdravnik: „Kako pa morete to dokazati?“

Žane: „Prav lahko. Ali vidite tam na steni žebelj?“

Zdravnik: „Da.“

Žane: „Vidite, jaz ga pa ne vidim.“

Dolgo življenje.

A: „Preračunjeno je, da živi človek povprečno starost 35 let.“

B: (50 leten mož): „Jaz živim toraj že petnajst let po svoji smrti.“

Razstresenost.

„Toda gospod profesor, vi imate na glavi klobuk svoje soproge.“

„Ali res, saj se mi je čudno zdelo, kako pridejo cvetice na moj klobuk.“

NA PRAGU.

(Moderna drama polna duševnih bojev, cika na sedanjih, pretekli in prihodnji naš politični položaj.)

Spisal: Ferdo Plemič. Uglasbil se nihče.

II. nastopanje.

(Prizor kakor v prvem.)

Sidonija (sedi z Jerico pri mizici): Videla sem ga, oh tako propadlega kakor po grozni bolezni.

Jerica (zase): Res, trpel je, zob si je pustil dreti.

Sidonija: In tedaj sem se spomnila tebe. Ti si mu bila ideal, njedova duša⁶⁾ brez tvoje ne more živeti. Usmili se ga! Dovolj mu samo en sestanek.

Jerica (v hudem duševnem⁶⁾ boju): Naj bo!

Sidonija (vstane): Tako je prav, da nisi udušila filistrsko srčnega⁷⁾ glasu. Z bogom Jerica!

Jerica: Z bogom Sidonija! (Sidonija odide).

Jerica: Jaz, naj bi goljufala moža? Ah moje srce?⁸⁾ Ah! (Odide).

Ljubimir (nastopi, pogleda skozi okno, šepa):

Črni oblaki so izginili, solnce sije. Ven bi šel, pa šepam. I vraga, 19 kron je bilo še premalo. A vender me navdaja čudna slutnja. Nekaj se vrši za mojim hrbtom. Nesreča? Zloba? Groza? Smrt? Kdo ve? Samo to vem, da me hrbet skeli. Ali, gospoda . . . (Odide, ker postaja dolgočasen.)

Dr. Zlobec (nastopi, grozovita hudobija se mu bere v obrazu): Tedaj na maščevanje, na krvno maščevanje! Za dve kroni me je opeharil. Kri, kri! Ženo mu zneverim. In čemu vse to? — Za dve kroni! Dr. Zlobec vprašaj se, nisi res zloben! — Ljudje božji, res je, zlobec sem, zavržen subjekt sem, predikat brez določenega naklona sem. Hu! Grdin! Studim se sam pred seboj. Skončal bom, da, a — čujte! — skončal bom sebe.

(Potegne revolver iz žepa in plane ven. Sliši se še besedo: „Crkni!“ potem pok.)

(Premor poljubne dolgosti.)

Micika: Kaj neki to pomeni, da se drama ne razvija dalje.

Dr. Ljubimir: Vsa stvar je nekako slavno obtičala.

Sidonija (nastopi): Kaj še ni konflikta?

Jerica: Dr. Zlobca ni nikjer.

Dr. Ljubimir: Brez njega drama ne more naprej. On je pač intrigant.

Jerica: Sestanek sem imela z njim. Oj, pozabil je, morda tiči v kavarni.

Dr. Ljubimir: Treba telefonirati ponj v kavarno. (Hiti k telefonu, zvonj.) Halo! Številka 22.426. — Je dr. Zlobec v kavarni?

Glas iz telefona: Že dva dni sem ga ni. Želite vi poravnati njegov dolg tukaj? 3 K 27 v!

Dr. Ljubimir (odskoči kakor od gada pičen od telefona): Defraudant je tudi.

C. kr. pismonoš (potrka močno ob duri, odda črnoobrojeno pismo dr. Ljubimiru, okrog katerega se vsi gnetejo. Dr. Ljubimir raztrga ovitek in bere): Naznanjam vsem, da sem prostovoljno in slavno poginil. Dr. Zlobec.

Vse ženske osebe: Oj! (Popadajo v razne omedlevice).

Dr. Ljubimir (presenečen): Zdaj je drama fuč! (pismonošu, ki še vedno stoji): Nu, kaj imate še tu opraviti?

C. kr. pismonoš: Manj grobosti g. doktor! Plačati mi morate še 9 novcev, ker pismo dr. Zlobca ni bilo dovelj frankovano.

Dr. Ljubimir (plača): Res zloben človek!

(Zavesa pade. Občinstvo tuli, žvižga, seveda le na naslov dr. Zlobca. Študentje ploskajo avtorju. Dramatski kritiki vijejo obupno roke. Gledališki blagajnik pobegne še o pravem času z blagajno.)

Razdvojeni vitez.

(Balada.)

Glej noč se na zemljo že vlega;
oj čarobna noč je nocoj!
Po širni planjavi razlega
obupen se klic: „Ojo hoj!“

Tam sredi planjave na konju
mi vitez junaški sedi
in gleda gor v večne zvezdice
in stiska zobe in pesti.

Kaj tare te vitežki jezdec?
Zdihuješ za svojo ženo?
Li kuješ hudobne naklepe?
Potuješ li v sveto zemljo?

„Ne vprašaj tak skrajno neumno!
Pa rajši mi stezo povej,
po kateri iz tele planjave
jaz — upnikom všel bi najprej

F. Plemič.

Lovska.

Oče župan in njegov tajnik sta šla na lov in tudi kmalu zalotila za nekim grmom spečega zajca. Približala sta se mu skoraj korak razdalje, in oče župan je že nastavil puško, da bi usmrtil revno živalico. Ko pa tajnik vidi, kako mojstrsko meri oče župan, zavpije v strahu za dobro pečenko: „Nikar oča, ne streljajte, ga bom raje jaz — s kopitom!“

Rene.

^{6) 7) 8)} Vse to kemično očiščeno in analizovano. Castna beseda!

Nad prepadam.

Živinozdravnik Hribernik je bil strasten hribolazec ter je ob vsaki priliki in nepriliki pripovedoval resnične in neresnične prigodljaje iz svojega turisticvanja. O jednom resničnem in strašnem pa ni nikdar črnil živi duši besedice, le svoji boljši polovici jo je nekoč zaupal, zanašajoč se na njeno molčečnost.

Pravil je svoji ženki tako-le:

„Lačen in izmučen sem odkritosrčno pozdravil samotno gostilno ob vznožju pogorja, ki me je srečala po triurni peš-hoji ter jo dejansko počastil za njene izvanredne zasluge. Brezskrbno se ukrcam za hrastovo mizo in pustim vajeti željam lačnega želodca. Ker mi je stara (?) natakara vedela povedati mnogo zanimivega o gorovju (??) mojega cilja, odlašal sem z odhodom in se spozabil, da sem spil cele štiri (????) četrtinke. Toda ne jezi se, draga Mara, kajti že je sledila huda kazen mojim težko podkovanim petam.

Ob 5. uri sem se vzdignil, da pridem še pred trdo nočjo do planinske kočice. Čutil sem veliko vtrujenost in počasi sem krevsal navzgor, okovano palico pa vlekel za seboj. Po dveurni hoji jel je padati mrak, vedno gostejši, naenkrat je bilo tema kot v rogu. Kar zadenem ob velik kamen in jamem previdnejše stopati. Previdno prestavljam noge, zdi se mi, da hodim po robati skali. Črna noč mi zija nasproti liki strašen prepad. Pokličem palico na pomoč ter jamem ž njo tipati krog sebe. Kdo popiše v tem trenutku mojo grozo. Krog in krog mene bogve kako globok prepad, palica ne doseže tal. Počasi se obrnem na svojem stališču ter tipljem, tipljem, da se vsaj vrnem odkoder sem prišel. Toda trikrat gorje. Tudi za mojim hrptom sam prepad. Pot mi je curkoma lil po obrazu in lasje so se mi ježili v nepopisni grozi. Ti veš, ljuba Mara, da nisem bojzaljivec, še manj babjeverec, tedaj pa se mi je vrivala misel, da me je morala kaka nenaravna moč postaviti na to izolirano ploskvico. Ko vse tipanje ne doseže zaželjenega uspeha, vdam se zelo nerad v božjo voljo in težko, težko pričakujoč jutra stojim vzravnan in trd celo dolgo noč na od bogsigavedi od koga odkazanem mestu. Čez tri dni, tako se mi je zdelo, jelo se je leno bližati jutro, in plašno sem jel povešati trudne oči, da premotrim zevajoči prepad, toda prav počasi, da me, slabega kakor sem bil, ne preobvlada omotica. Toda kaj to? Sapa mi zastane v grlu in le z vso silo mogel sem vzdihniti: gromska strela. Ravnina kroginkrog, v rokah pa sem krčevito držal palico odlomljeno pri polovici. Bridko sem se nasmejtal ter zalučal ostali del palice za tistim s katerim sem zastonj iskal toli zaželenih tal.“

Tako mi je pripovedovala gospa gorskega mučenika z vidnim sočutjem ter me prosila, naj ostane stvar tajna, kakor do zdaj. Jaz sem ji to rad obljubil in torej prosim, naj ostane med nami, ker ne ljubim zasmehovanja.

Srečko R—k.

Budnica.

Odbila peta je, gospod,⁴
naprej odtod, naprej odtod! —
Oj pusti deklet me še spat,
ne ljubi se mi zdaj že vstati.

Odbila šesta je, gospod,
naprej odtod, naprej odtod! —
Oj deklet čuj, več me ne budi,
saj se nikamor mi ne mudi.

Le gor na noge, oj gospod,
naprej odtod, naprej odtod? —
Zaman jo potepin odvrata,
prišel je drug turist, ki — plača.

Božična noč.

Božična noč! — Skoz svitla okna
zamolklo hrup prek ceste uhaja,
okrog drevesa trop nedolžni
na šibkih nogah skače, raja.

A jaz sedim zdaj v gorki sobi,
spomine težke v lahki glavi
in sam. Molite oj, da dolgčas
vam humorista ne zadavi!

F. P.

Na sekundarni železnici.

„V Kravjidol ste hoteli potovati,“ nagovori na sekundarni železnici popotnik starega kmetiča. „Sprevodnik je pravkar zaklical Kravjidol. Zakaj niste izstopili?“

„Hi, hi,“ se zasmije kmetič zvito. „zato, ker našemu sprevodniku nič ne verjamem. To vam je ptiček!“

F. P.

Tudi poštenje.

Star tat svojemu sinu:

„Fant, to ni lepo, da prikriješ vedno polovico svojega plena svojemu očetu. Pošten bodi, poštenje največ velja.“

Dragi Jež!

Včeraj sem bil v nekem muzeju voščenih anatomičnih preparatov. Preparati so tako naravni, da stoji za vsak slučaj pred vsakim — pljuvalnik.

Tvoj

Plemič.

Pripravljen.

Gospa: „Nova naša hišinja je iz boljše rodbine. Z njo moramo ljubeznejše postopati!“

Gospod: „Prav, prav! Jaz bom že!“

Špartanec.

Sprevodnik: „Oprostite gospod, vi sedite tu v brzovlaku, listek pa imate za navadni vlak.“

Gospod: „Nič ne de, saj jaz imam čas, pa naj gre vlak nekoliko počasneje, da ne bo brzovlak.“

Previden.

A (pri igranju biljarda): „Sleči vendar suknjo, saj je veliko bolj pripravno in ni potreba vedno paziti, da ne zadeneš z ogelji suknje krogelj.“

B (natihoma svoji ženi): „Ti ali imam danes celo srajco?“

Razburjen.

Zdravnik: „Varovati se morate vedno, da se ne razburite.“

Bolnik: „Ali še kaj družega, gospod zdravnik?“

Zdravnik: „Potem pa piti smete samo vodo.“

Bolnik: „To mi je pa nemogoče, že misel na to me razburja.“

Otročja.

Oče (na klopi v gozdu sedeč): „Vidiš tam gori trka žolna že skoraj četrť ure, gotovo ima v drevesu gnezdo.“

Pepček: „Saj res, pa ga stara ne pusti notri, ker je prepozno prišel domov.“

Odškodnina.

Žena: „Veš kaj, to bi se pa tudi lahko odvadil po noči vedno v spanju govoriti.“

Mož: „Saj to mi pusti, saj čez dan tako ne pridem nikdar do besede.“

Nepotreben svet.

Posredovalec zakona: „Koliko pa ste stari gospica?“

Gospica: „Petindvajset let.“

Posredovalec: „Pet let rečete lahko manj.“

Gospica: „Saj sem jih že tako pet manj povedala!“

Premagana junaka.

(Balada.)

V Bokštanjskem gradu na strmi gorici
bijejo vitezi viteški boj;
padel je marsikdo s čilega konja,
lavor sprejel je, nekter za svoj znoj.

Slednjič še Marko iz solčne Italije
in pa Jurij iz Kranjske goré
merila naj bi se v vročem boju,
najhrabrejša današnjega dne.

Stopi z balkona zdaj knez osiveli,
glas svoj povzdigne in dvigne roko:
„Kdor vaju drugega vrgel bo s konja,
tisti soprog moje hčerke naj bo.“

Tromba zapoje, zaploskajo gostje,
v jeklu zrcali solčni se svit,
konja zahrsteta, podkev ropoče
grozno udari zdaj ščit ob ščit.

Hkratu junaka pa — skočita s konja.
Marko in Jurij ležita na tleh,
vsaki posebej na svojem trebuhu,
vabljeni gostje pa prasnejo v smeh.

Čudom pogleda knez na bojišče,
temno zardi mu blede obraz:
„Jeli slučaj? Še enkrat pričnita!“
Viteza hkratu: Ne! Zmagani sem jaz.

V kroniki stari sem bral vam razlago
čudne dogodbe, napišem jo spet:
„Zmagala je junaka miloba
kneževe hčere — petdésatih let.“

F. Plemič.

Največja nevarnost.

Profesor M. je bil v veseli družbi. Govor pride tudi na to, zakaj je učitelja, ki je učil njegovo hčerko glasovir, spodil. Profesor prične: „Zadnjič sem prišel slučajno v sobo, kjer sta se učila moja hči in njen učitelj glasovir. Pa kaj vidim. Zofka, moja hči mu je sedela na kolenih on pa jo je božal po licu. Videla me nista, slišala tudi ne, ko sem stopil v sobo. Jaz sem si pa mislil. Saj sem bil jaz tudi mlad, naj jo boža. Naenkrat pa je dal on moji hčerki poljub, no to je malo preveč, sem si mislil, pa jaz tudi nisem bil nič boljši, zato sem ju pustil pri miru in gledal dalje. Ko je torej poljubil mojo hčer je postala Zofka rudeča in vstala, da bi se umaknila. Učitelj je tudi vstal in jo objel okoli pasa, prijatelji, sedaj pa pride ono grozno, za kar sem ga spodil. Ko jo je torej objel, usedel se je ta lopov na tipke glasovirja, ki sem ga ravno zadnjič kupil in ki me je stal nad štiri sto kron, tedaj me pa pograbi taka jeza, planil sem nanj, ga oklofotal in spodil takoj na mestu iz službe.“

Pozna ga.

„Tu, gospod krojač, sem vam prinesel blago, da mi naredite obleko.“

„Glejte, glejte, ravno tako blago sem tudi jaz kupil za hlačice mojemu malemu.“

„Tako! Potem vas pa opozarjam, da pazite na moje blago, da vam ga ne bo zmanjkalo, ker sem ga kupil samo toliko, kolikor ga v resnici potrebujem za mojo obleko!“

Nepričakovan odgovor.

Fino oblečen gospod se je pripeljal z izvoščekom pred sodnijsko poslopje.

Izvošček: „Ali naj počakam, da pride gospod ven?“

Gospod: „Radi mene lahko, če imate toliko časa.“

Izvošček: „Kaj bo dolgo trpelo?“

Gospod: „Ne, samo pet mesecev.“

Nepremišljeno.

Profesor: „Koštrun, zakaj se pa že cel čas smežete, mogoče meni?“

Koštrun: „Ne, gospod profesor.“

Profesor: „No, potem pa bodite mirni. za kaj drugega se tako ne morete smejeti.“

Pošten človek.

Gledališki ravnatelj: „Petdeset kron predplače bi radi, kaj pa če bi na primer jutri umrli?“

Igralec (ogorčen): „Toda prosim, gospod ravnatelj, sicer sem reven, toda pošten sem pa vendar.“

Otročja klepetavost.

Teta (pripravlja se ravno na pot nazaj domov): „Tri je že ura, nazadnje bom pa še vlak zamudila.“

Mala Elca: „Nič se ne boj tetka, ko si šla popreje ven, je dal papa uro za pol ure naprej.“

Hvala.

Žena: „Kaj, tak prideš domu, danes si pa lepo pijan?“

Mož: „Vendar sem ti enkrat vstregel!“

Zvita glava.

Tonček: „To ni prav, da dá mama tebi vedno več štrukljev, kakor meni.“

Mina: „Čakaj, danes večer bom ti pa dala jaz, ko bomo jedli močnik ves svoj del.“

Praktična ljubimka.

„Ostani zdrava, draga; ali mi boš kmalu kaj pisala?“

„Bom; saj imam prihodnji teden plačati stanovanje!“

DR. ŽANE Z IBLANE.

II.

Prmejš! Če še nkol ni nubedn kašne pametne uštimu, tist ja je pa, ke je ajntrit za u ta sluvensk trjatr za trideset krajcerju pr guldinari dol znižu. Kdu b s pa mogu zdej pr te dragin še trjatr špogat, če b se tu na sturl, sej še za štajnkolm kumi zaslužma, ne pa de b še u trjatr hudil. Zdej je pa lih prou: če čš duma zvečer vornk zakurt, pa te glih tulk

kušta, kokr če se greš u trjatr pugret. Pa u trjatre maš za ta gnar še kašn špas puvrh, duma pa nč.

Tu je bla ena fajm misu in ni urah, de b zdej ldje na hudil u trjatr, če b prou še desetkat „Za narudu blagor“ špilal. Tu ni za cviblat. Če b pa že res glih take fige u trjatre špilal, de b se ldem še teh krajcerju zdel škoda vn dajat, no pol u pa še ta nar bl pameten, če nardeja za naprej frej ajntrit, ke trjatre more bt pouhen, zatu ga pa mama tle. Neki se more nardet za trjater, nej še že nardi kar se če, ke tu na gre, de b šlu tku kokr du zdej. Mene je že use ferdrisal u trjatre, kedr sm šou not, ke je blu ukul mene zmeri pouhen praznga. Kulkat sm se jest zaule tega jezui in tega al pa unga pušten speglu, de tku mal na knšt drči, pa ldje sa se punavad zguvarjal, de maja glih tekat večerja duma, kedr trjatr špilaja in de iz praznm trebuham se jm pa na lub teh kumedi gledat. Mal se men ta izgovor prou zdi, ke men se tud nč na lušta, kedr m pu trebuh krul: pa kua se če tle nardt? Tuki b mogl tist gspudi, k zdej trjatr kumnderaja, kašna pametna pugruntat, pa b jm bli usi tak ldje, ke na morja iz praznm trebuham u trjatr hodet, iz dna sojga želodca hvaležn.

Jest že vem, kua b naredu, če b mov kej za guvort. Jest b ganc ajnfoh ublubu usakmo ke u trjatr pride ena mesena klubasa pa en pisker zela in tku b lohka lde tist cajt k je fernk zaprt in je tku douhčes u trjatre, kokr u kašn iblansk štari preke konc mesca, tista klubasa iz zelam natepeval. Na ta viža b s ldje pršparal še večerja in b na blu nubenga izgovora več, de se jm na lub brez večerje kašn prsmudari gledat, ampak b mogl trjatr pudperat če že ne iz gnarjam, pa saj iz soja prečastita nauzočnastja, de b mel šaušpilari saj več vesele za špilat.

Ženska logika.

Soprog (jezno): „Jaz sem bil norec, ko sem te vzel.“

Soproga: „Tako, in sedaj nisi več?“

Soprog: „Ne, najin zakon me je popolnoma spametoval.“

Soproga: „No vidiš, za to se imaš meni zahvaliti, ako bi ne vzel mene, bi bil še sedaj norec.“

Previdna.

A: „Glejte na vratih gospe sodnikove stoji napisano „Da“. Kaj pa to pomeni?“

B: „Za slučaj, če bi ne bilo nje doma, in da bi prišel kak snubač po eno izmed njenih sedmih hčera.“

Nezadovoljnež.

A (prijatelju, kateri je ravnokar bil vržen iz neke hiše in je še ležal na tlaku): „Kaj pa vendar delaš tu?“

B: „V tej hiši sem prosil za roko domače hčerke?“

A: „In kaj si dobil?“

A: „Roko njenega očeta.“

Zagovoril se je.

Pomočnik: „Meni je danes grozno slabo, ali smem popoldne doma ostati?“

Mojster: „Danes pa vas res ne morem pustiti, ko je toliko dela.“

Pomočnik: „No, potem bi pa prosil če smem ostati v ponedeljek doma.“

Draga zamuda.

A: „Kam pa tako hitro?“

B: „Ob petih sem hotel počakati svojo zaročenko v slaščičarni, sedaj pa je že nekaj minut čez.“

A: „No, vaša zaročenka se bo že teh par minut sama zabavala.“

B: „Vem, vem, toda zadnjič, ko sem se zakasnil za nekaj minut sem moral plačati zanjo — osem krofov, ki jih je med tem časom pojedla.“

Izdan.

Dijak: „Zjutraj ostanem vedno ob peti uri?“

Oče: „Kdo te pa pokliče?“

Dijak: „Saj imam budilko.“

Oče: „Vidim, toda ta kaže ravne en četrt na osem.“

Sodba.

Pesnik: „Bli ste tako dobri, da ste prebrali mojo dramo. Ali smem slišati sedaj vašo sodbo?“

Kritik: „Odkrito povedano, pred dvema letoma, ko sem vas videl prvič, sem imel mnogo boljše mnenje o vas, kakor danes.“

Pesnik: „Ali se mogoče motite, tedaj še nisem pesnikaril.“

Kritik: „Ravno zato.“

Dober pripomoček.

Gospodinja: Toda, Marija, kaj po vendar delate? Ta mesec ste pobili ravno toliko posode kolikor znaša vaša mesečna plača. Kaj pa naj storim, da se kaj tacega zopet ne zgodi?“

Kuharica: „Ah, milostna, podvojite mi plačo, pa mi bo ostala še vsa sedanja.“

Tolažnik.

Mlad odvetnik (potem ko je sodni dvor izrekel sodbo): „Hudo mi je, toda ne morem pomagati.“

Obtoženi: „Nič ne obupajte in ne zgubite poguma, enkrat se vam bo že posrečilo, da boste koga tako zagovarjali, da bo oproščen.“

Dobra duša.

„Zopet novo obleko, ali nisem imel tedaj prav ko si kupila novo obleko, da boš hotela imeti čez tri mesece zopet novo?“

„Res Karol, enkrat ti pa res moram dati prav.“

Žalostna ura.

Učiteljica: „Da, vsakdo ima v svojem življenju nekaj žalostnih ur. Tudi ve ste že gotovo imele kako žalostno uro. Ivanka povej mi ti kak slučaj.“

Ivanka: „O jaz jih imam veliko, vsako računsko uro.“

Častihlepnežu.

Telesne, dušne sile vse napejš
in kvišku le prerad povsod se spenjš,
da prvi bi jedini ti veljal,
jedinò tebi vsak bi hvalo dal;
a da od daleč že se dobro te pozna,
postaviš v sili tudi se na kup gnoja!

Silvester K. Jelenov.

Raztresen.

Ravnatelj kaznilnice: „No, sedaj pa pojedite, pa vrnite se — poboljšani.“

Tudi prav.

„Ti, mož, čez osem dni bodeva pa obhajala petdesetletnico kar sva se vzela. Veš kaj za tedaj pa lahko zakolješ enega prešička.“

„Zakaj? Kaj pa more prašič zato, da sem te jaz pred petindvajetimi leti vzela.“

Zadostuje.

„Hej prijatelj, ti se boš pa zopet selil, zakaj pa?“

„Iz dveh vzrokov: prvič igra hči mojega gospodarja glasovir, da me že ušesa bole, drugič pa me je vrgel gospodar ven, ker že tri mesece nisem plačal najemnine.“

Zviti Janko.

Janko: „Papa, ali se sme kregati, če učitelj koga graja?“

Papa: „Kaj Takega se ne sme nikdar storiti?“

Janko: „No, papa, potem se pa tudi ti ne smeš kregati, učitelj me je danes grajal, in napisal zate list, ki ga moraš podpisati.“

Nečimern.

A: „Jaz sem radoveden, zakaj poročnik I. vedno po tej ulici sem ter tja hodi in zakaj se vedno smeje?“

B: „Vidiš v oni izložbi je zrcalo, ki poveča in zato se gospod poročnik vedno smeje, ko vidi v njem svoje brke tako velike.“

Lačen.

Sodnik: „Vi pravite, da ste kradli, ker ste bili lačni.“

Toženi: „Da, gospod sodnik.“

Sodnik: „Toda zato se ne vzame kar polovico prašiča.“

Toženi: „Ah, gospod sodnik, vi še ne veste kako dober tek imam jaz.“

Maščevanje.

Bolnik: „Hvala bogu, zdaj je ta vrazji zob zunaj, toda oprostite gospod zdravnik, žalibog nimam slučajno niti vinarja seboj, denarnico sem pozabil doma.“

Zdranik: „Sem si takoj mislil kaj takega, zato sém vam pa potegnili tudi napačen zob ven, ne onega, ki vas boli.“

Napačno razumel.

Mali Milček je storil neko neumnost, za kar ga je mislila mama kaznovati s palico. Skril se je hitro v drugi sobi pod posteljo. Med tem pa prihiti ata domov. Mama mu pove, kaj je storil in šla sta ga oba iskat. Ata gre tudi v drugo sobo in ko ga ugleda pod posteljo, se spusti na tla, da bi ga potegnil ven. Milček pa je, misleč, da se hoče oče tudi skriti pod posteljo pred materjo, zašepetal: „Ata, kaj hoče tudi tebe.“

Hudoben.

Zdravnik: „Danes po noči je štirikrat zvonilo, da sem moral vstati.“

Prijatelj: „Kaj nima nihče v hiši ključa.“

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD.
V CINK, BAKER ALI ME-
DENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRA-
FIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJ-
BOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU,
LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Poskusite
in priporočite
izdelke
Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Otročje sklepanje.

Grof (kazoč svojemu sinčku razvaline): „Vidiš, tu so stanovali naši predniki.“

„Ti so morali pa grozno gospodariti; to se vidi na poslopju.“

Potrdilo.

A: „Mislite, da moram svojemu novemu knji-
govodju zaupati vse trgovske skrivnosti?“

B: „Popolnoma lahko, meni je posodil 30 kron,
pa sedaj ne omeni o tem nikomur ničesar, niti meni.“

Iznajditeljica.

Ona: „Pomisli Janko, tu berem, da se krompir
skuha na tristo načinov.“

On: „Torej na tristo en način.“

Ona: „Kako to misliš?“

On: „No, način kakor ga ti kuhaš, je zopet
nekaj posebnega, torej se kuha krompir na tristo en
način.“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja, tovarna oljnatih barv, laka in fir-
Dekoracijska, stavbena in neža z električno gonilno silo.
pohištvna pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Mikloši-
Telefon 154. čeve (Franciškanske) ulice 6.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene
potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse
vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske
in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in
knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje
DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Ravnokar je došla najnovejša
jesenska in zimska **konfekcija oblek** za
gospode, dame, dečke in deklice, kakor
tudi velika izber **kožuhovinastih kolijer**
v vseh barvah najmodernejshe oblike.

Vse po čudovito nizkih cenah.

Zlasti dober nakup za šolsko mladino.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.